

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

Præfatio Interpretis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

PRÆFATIO INTERPRETIS.

§. I.

*Fleurius præstitit quod
promisit.*

Quod Fleurius in sua Præfatione promisit, Amice Lector! in viginti suæ Historiæ Tomulis viriliter præstitit. Nemo facile Historiæ Ecclesiasticæ Naturam, & finem melius perspexit, aut proposito sibi scopo constantius inhæsit. Doctrinam, Disciplinam, & Mores Ecclesiæ, Methodo Historica, tradere animus fuit; & profecto Doctrinam clarissime refert, Disciplinam vero, moresque peritissimo calamo Lectorum suorum oculis, tanquam res præsentis, exponit. Doctrinam Fidei Lector inveniet, ex SS. Scripturibus, Conciliis

ciliis universalibus, Apologiis, pro Religione Christiana editis, SS Pontificum Rescriptis collectam, atque tam ex omnium nascentium Hæresum damnatione, quam plurimorum Martyrum effuso sanguine confirmatam. Disciplinam Ecclesiæ, Concilia Universalia, & Provincialia, eorum Canones, Summorum PP. Epistolæ Decretales, Ecclesiæ Romanæ, aliarumque, per totum orbem diffusarum, usus, & consuetudines repræsentant. Mores, veterum præcipue, Christianorum Historicus noster tam graphice exhibet, ut attentus, & Historiæ Ecclesiasticæ studiosus, Lector cum Patribus antiquis in Conciliis adesse, cum Hæreticis disputare, Judicia, Quæstiones, & Tormenta Martyrum conspiciere, cum Anachoretis, & Monachis colloqui, & commorari sibi videatur; quippe hæc omnia, suo tempore, & ordine, ut gesta sunt, distributa, familiariter, & continuata narratione connectit.

§. II.

Quis fuerit.

Claudius Fleurius natus est Parisiis, Parente Jurisconsulto, anno 1640. Presbyter ordinatus, & informationi Principum

pum Franciæ adhibitus, a Rege Abbatiam Locum-Dei, Ordinis Cisterciensis, anno 1689. & post aliquot annos Prioratum Argenteliensem, Ordinis S. Benedicti, retulit. Accepto Prioratu, Abbatiam in manus Regis resignavit. Ab anno 1716. usque ad annum 22. Regi Christianissimo, Ludovico XV. a Confessionibus fuit, & anno sequenti, ætatis 83. Naturæ debitum solvit. Præter alia minora opera scripsit Historiam præsentem ab Ascensione Domini usque ad Sæculi XV. initium, quam D. Fabri usque ad Sæculum XVI. completum continuavit; sed a Fleurii vestigiis, methodo, materia longissime recessit. Plura, qui volet, de Fleurio in Nicéronio inveniet.

§. III.

Scriptorum de eo Judicium.

Scriptores quatuor mihi noti sunt, qui in Fleurium calamum acuerunt. Primus est R. P. Honoratus a S. Maria, Carmelita, Auctor a Sanctissimo Patre nostro Benedicto XIV. laudatus, qui in suis Animadversionibus in Regulas, & usum Critices pag. 59. dicit: Tandem a
Critices

Critices fructibus arcendæ non sunt multæ Ecclesiasticæ Historiæ, Gallico sermone vulgatæ. Inter has Fleurii Historiam refert; postquam fontes, unde Fleurius Historiam suam desumpsit, indicavit, subjungit: *Ecce tibi! super quæ constructa sit Abbatis Fleurii Historia Ecclesiastica.* In ipsis deinde Animadversionibus ter, quaterve super usum Critices ab eo dissentit, & satis acerbe reprehendit, quod quædam facta de Beatissima Virgine, & SS. Apostolis, quæ Patri Honorato historice certa, & constantia, Fleurio autem non videntur, omiserit. Nihil præterea in toto opere de Fleurio occurrit.

Secundus est Scriptor Anonymus, qui Observationes Theologicas, Historicæ, Criticæ, in Historiam Ecclesiasticam defuncti Domini Abbatis Fleurii cum Dissertationibus, & in opera SS. Patrum Analyfi scripsit. Vir iste Doctissimus, & prudentissimus in suis Annotationibus plurimis, & prolixis Fleurii mentem, & principia nunc probat, nunc reprobat. At quamvis sæpius severissime castiget, magni tamen æstimat,

mat, & in Exordio suæ Præfationis laudat in hunc modum: *Opus, in quod Observationes scribo, tanto favore publice exceptum est, ut de eo loqui non nisi laudando, & approbando licere videatur; nihilominus dissimulare nequeo, me non semper cum hoc celebri, & Reverentia digno, Scriptore posse consentire; dicit etiam, se nescire cur Fleurii Adversarii eum malæ fidei accusent, cum veritatem omnibus aliis præposuerint. Hunc Fleurii Criticum in Notis Anonymum I. dicam.*

Nam sunt & alii duo Fleurii Critici, quorum unus, itidem Anonymus, scripsit in paucis paginis decem observationes in universam Fleurii Historiam. Alter R. P. Balduinus, Belga, ut observationes Anonymi confirmaret, libellum edidit, cui titulum imponere placuit: *Mala fides Domini Abbatis Fleurii.* Si ea, quæ objiciunt, cum Fleurii verbis conferantur, illico Lectori, præjudiciis libero, apparet, Fleurii sensum esse longe alium, & illas conclusiones, quas ipsi putant, minime sequi; Dictiones quo-

quoque vehementia prodit, nimio propriæ opinionis amore turbatos scripsisse. Certe priores duo Fleurii Censores, Viri Catholici, & Doctissimi, scandala, & abominationes, quas ipsi cernere sibi visi sunt, non deprehenderunt. Ut statim hic ex ungue leones liceat agnoscere, primam incusationem adducam. Anonymus II. in Observatione sua prima dicit; infelici suo fato, majorique Lectorum suorum credulorum malo, Fleurium sibi ipsi aut falsa, aut erronea principia finxisse; primum eorum esse, quod dicat: Doctrinam, & Disciplinam Ecclesiæ æquali modo esse immutabiles. Id deducit ex verbis Fleurii in Discursu XVI. ubi dicit; semper in Ecclesia traditum fuisse, tam quoad Disciplinam, quam Doctrinam primorum Sæculorum Traditioni esse inhærendum. Jam videamus, quid dicat in sua mala fide Domini Abbatis Fleurii R. P. Balduinus, qui scripsit, ut ab Anonymo II. dicta confirmaret. Is pag. 250. culpatur Fleurium, quod Disciplinam antiquam nimium laudet, quamvis idem Fleurius Lib. II. §. IV. fateatur, Disciplinam pro temporum diversitate posse mutari. Quod

Quod Anonymus II. ædificat, R. P. Balduinus destruit; ubi nunc primum illud, & falsum Principium, super quod pestilens Historiæ hujus ædificium fundari Anonymus II. credit? Ad reliqua in Annotationibus brevissimis ordine, quo occurrent, respondebo. Istud hic præterire nequeo; sane R. P. Balduini mentem, qua in Fleurium scripsit, vix satis capi posse. Libello suo titulum præfixit: *Mala fides Domini Abbatis Fleurii per textus SS. Patrum, Conciliorum, aliorumque Auctorum Ecclesiasticorum, quos in sua Historia omisit, truncavit, aut infideliter transtulit, demonstrata.* Et id ipsum in suis Notis summo, quamvis irritò, conatu probare contendit; nihilominus in fine pag. 259. addit: *Deus aliquando hominum bona, malave consilia revelabit; ideo non aliter Dominum Fleurium aggressus sum, quam respectu operis ejus, & finis, quem libri ejus nobis exhibent, intentionem non discutio, quam interne habere potuit, & libenter credo, fuisse rectam.* An in sana Theologia hæc duo conciliari possint:

sint: mala fide scribere, & simul recta intentione, hic requirere non vacat; maximæ vero gratiæ R. P. Balduino agenda pro dato testimonio, quod libenter credat Dominum Abbatem Fleurium nihil mala fide scripsisse; nam argumentum, ab Adversario fatente desumptum, fortissimum est. Est tandem insignis Theologus, qui in Dissertatione Polemica: *Principia meliora de Jurisdictione Ecclesiastica* pag. 84. dicit a Fleurio concedi *Ecclesiæ Jurisdictionem simpliciter, seu quod in questione nominis idem est, propriæ dictam* (nam in hoc quoque puncto Fleurius ab Anonymo II. reprehenditur) & quamvis pag. 86. Fleurii in ferendis judiciis libertatem rigidissime judicet, pro sua prudentia tamen agnoscit, Fleurium tales Anonymi II. Censuras non mereri.

§. IV.

Editio Protestantium.

Illud vero omnino intolerabile, quod Protestantium aliquis Fleurii Historiam, in Sermonem Germanicum translata, foede corruperit. Prodiere jam in quarto

quarto Partes quatuor, cum adjectis Interpretis Protestantis Notis, Religioni Catholicae valde contumeliosis. Textus SS. Patrum, a Fleurio adducti, & Auctoritatem Ecclesiae Romanae, Summi Pontificis Primatum, Corporis Christi in Evcharistia praesentiam, coeteraque, in quibus Protestantes a Catholicis discedunt, dogmata demonstrantes truncantur, mutantur, omittuntur. Has deceptiones vir zelosus, Indiculo Moguntiae anno 1756. edito, assumpto Philopisti nomine, manifestavit, & ego in Annotationibus, germano idiomate separatim editis, usque ad finem primae Partis Editionis Lipsiensis castigavi. In hac autem Versione Latina ulterius adulterationes indicare, & Notas, quibus Ecclesiae Catholicae illudit, saltem pauculis verbis refellere propositum est.

§. V.

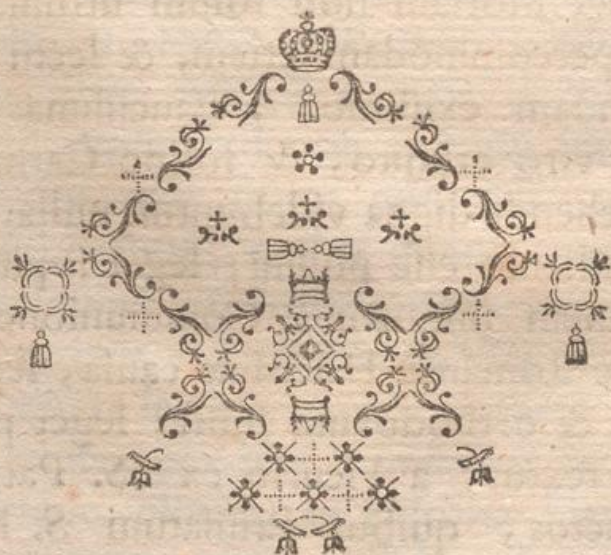
Interpretis Latini Consilium.

Cum Fleurii Historiam vertere jam coepissem, translatio Protestantis ad notationem
Hist. Eccles. Tom. I. f titiam

titiam meam pervenit, & deprehensæ, cum legerem, depravationes stimulos addiderunt, ut cœpto insisterem. Bonam præstantissimæ Historiæ Partem transtuli, prosequar, Deo dante, & Notas brevissimas, partim Historicas, partim emendatorias (absit enim, ut errores Fleurii, quibus non caret, defendam) rursus alias Apologeticas, ubi ejus Adversarios, censuram æquo rigidiorem ferre, bona fide credidero, & tandem in Interpretem Protestantem, ut meretur, acerbius castigatorias addam. Aliqua jure merito a viris doctis in Fleurio reprehenduntur, non tamen propterea, ejus libros non esse utilissimos, arbitrantur, multo minus cum Patre Balduino Christianorum manibus excutiendum. Fleurius in sua Præfatione dicit, se non doctis, judicio maturo tamen præditis hominibus scribere; fateor, plurima in Historia Fleuriana occurrere, quæ a vulgo legi non expedit, id autem non solum ideo, quod sincerissime, & libere scribat, sed etiam, quod in Historia Ecclesiastica, ipsius rei natura, tales materiæ, puta,
de

de omnibus Hæresibus, de abusibus inter Catholicos, quis enim multos extitisse negabit? de vita SS. Pontificum, exempli gratia, in Sæculo X, quas ab omnis generis hominibus legi utile non est, pertractentur. Nullum etiam periculum est, ne homines rudes, tot Tomos, Sermone latino scriptos, emant, aut legant. At viris doctis, præsertim Theologis, & Canonistis, quorum est, Novatorum insultus reprimere, hanc Historiam non solum utilissimam, sed percommodam etiam, & lectu per-jucundam existimo. Paucissima sunt, quæ viro erudito, & solide Catholico reprehendi digna videbuntur, nulla, quæ offendiculo esse possint; leget sæpissime, neminem unquam a Communione Ecclesiæ Romanæ, Doctrinæ causa, separatum, & orthodoxum fuisse; leget plurimos textus, a Fleurio ex SS. Patribus adductos, quibus Primatum S. Petri, atque Successorum ejus, & Jurisdictionem, omni alia Episcopali superiorem, ex jure divino ortum trahere demonstratur. Certe Regem Christianissimum, Ludovicum XV. cujus Conscientiæ Mo-

derator, & Confessarius Abbas Fleurius
 ab anno 16. hujus Sæculi usque ad an-
 num 22. fuit, Religioni Catholicæ ad-
 dictissimum, & Summorum Pontificum
 reverentissimum tota Europa non igno-
 rat. Denique, si quid erratum, ad Su-
 periorum meorum nutum corrigere pa-
 ratus sum. Utere mea opella, Le-
 ctor Benevole! &
 vale!

APPRO-